

N:o 89.

Af Herr **Fredrik Andersson**: *Om underdånig skrifvelse angående skärpta straffbestämmelser mot fylleri.*

Efter ett fjerdedels sekels hvila hafva på senaste tiden nykterhets- och måttlighetssträfvandena inom vårt land vaknat till lif igen. Föreningar hafva bildadts, tal hållits, skrifter utspridts, och i samma människovänliga syfte att motarbeta vår tids och i synnerhet vårt lands farligaste onda, dryckenskapslasten. Man kan nästan säga att lagstiftningen derunder stått såsom en tyst åskådare, ty några verksamma åtgärder har den ej vidtagit att räcka handen åt de goda makter i samhället, som förenat sig till strid mot denna fruktansvärde och så väl förskansade fiende. Och dock borde i synnerhet strafflagstiftaren ej vara likgiltig i en kamp, som kämpas mot roten och upphofvet till det mesta af det orätta, som han söker bestraffa, till fattigdomen och eländet samt deras ofta oundvikliga följder, lasten och brottet. Han borde dessutom veta, erfarenheten borde hafva lärt honom det, att, om än mycket på frivillighetens och den medmenschliga kärleksfullhetens väg kan uträttas, detta dock ej kan vara tillräckligt i saknad af de medel, med hvilka staten ensam kan vända sig mot den felande eller brottsliga medlemmen. Att ett och annat uträttats, kan ingen förneka, men de åtgärder, som vidtagits, hafva skett mera ur andra intressens synpunkt än ur sedlighetsintressets. Så kan jag ej misskänna, att genom den småningom ökade bränvinsskatten en minskning inträdt i förtäringen af spritdrycker. Om jag ändock anser, att staten endast med största varsamhet bör fortgå på denna väg, så är det, emedan jag måste taga i betraktande andra förhållanden än det rättmätiga önskningsmålet att minska eller borttaga bruket af rusdrycker. Det heter t. ex. visserligen, att bränvinsskatten till hur stort belopp som den drabbar, faller på en öfverflödsvara; och vore det

en öfverflödsvara, som endast den rike och burgne kunde skaffa sig, så skulle jag vara med om ännu större förhöjning; men betänker jag, att det till största delen är den fattigare befolkningen, som drabbas af skattens hela tunga, och att bränvinet af denna betraktas såsom en nödvändighetsvara, och jag således ser resultatet af ett fortgående på den inslagna banan i att den fattige blifver ännu fattigare, så må ingen undra, om jag hellre söker en annan väg att motarbeta dryckenskapen, och jag finner den i skärpta straffbestämmelser mot fylleri. Lagstiftaren bör söka inplanta i opinionen, att det ej är en heder, utan ett brott och en skam att vara berusad, och strafflagen bör på ett verksammare sätt än hittills straffa och rätta den åt dryckenskapen hängifne, och jag kan ej tvifla på framgången af sådana åtgärder. Växte ynglingen upp med föreställningen, att lagen lika strängt straffade detta brottet, att vara berusad och förnedra sig till snart sagdt djurets ståndpunkt, som det att förfördela eller bedraga en medmänniska, så skulle samhället se ett ojemförligt mindre antal försupne och till kropp och själ förstörde medlemmar, som under en eller annan form falla detsamma till last.

Oaktadt jag vet att man annanstädes t. ex. i Frankrike, slagit in på denna väg, har jag ej tillräcklig kännedom om lagstiftningen i andra länder för att vilja föreslå några bestämda åtgärder. Jag tillåter mig endast vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville till Kongl. Maj:t ingå med underdånig skrifvelse, att Kongl. Maj:t ville låta utarbeta och antingen särskildt eller i sammanhang med det af de tillsatta komiterade väntade förslag till skärpta straffbestämmelser mot fylleri, i riktning af hvad jag här ofvan anför.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1879.

F. Andersson.
